

Sygn. akt VI Gz 62/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus-Rząsa

SO Beata Hass-Kloc (spr.)

Protokolant: asyst. sędz. Marta Orzeł

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 roku w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy upadłościowej M. K.

w przedmiocie zażalenia M. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu z dnia 9 stycznia 2017 roku (sygn. akt V 1GUp 30/15)

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 9 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu obciążył upadłego M. K. tymczasowo pokrytymi przez Skarb Państwa kosztami postępowania w wysokości 2 710, 01 zł (pkt I) oraz ustalił następujący plan spłaty wierzycieli upadłego M. K.: 1. upadły będzie przeznaczał miesięcznie kwotę 235, 27 zł na spłatę swoich zobowiązań w terminie do 15 go danego miesiąca w sposób określony w punktach 2- 4 postanowienia; 2. kwota 75,27 zł będzie przeznaczana na spłatę zobowiązań wobec Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu; 3. kwota 160, 00 zł będzie przeznaczana na spłatę zobowiązań wobec H. I (...) w Krakowie; 4. okres, w którym upadły będzie obowiązany spłacać zobowiązania, określić na 36 miesięcy, począwszy od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się niniejszego postanowienia; 5. pozostała część zobowiązań uznanych na liście wierzytelności i niespłaconych na zasadach wskazanych w punkcie 1 – 4 postanowienia oraz wszystkie pozostałe zobowiązania upadłego powstałe przed dniem ogłoszenia upadłości zostaną umorzone po wykonaniu planu spłaty wierzycieli.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż Upadły wniósł o ustalenie planu spłaty wierzycieli na okres 1 roku po 80 zł na każdy miesiąc, Syndyk na okres 1 roku po 100 zł, z kolei wierzyciel nie wyraził zgody na prośbę upadłego i wniósł o ustalenie planu spłaty na okres 6 lat po 80 zł. W oparciu o przedłożone dokumenty i wyjaśnienia złożone przez upadłego, Sąd Rejonowy ustalił, że Upadły pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowych z mężem. Miesięcznie upadły zarabia 1 478, 32 zł, mąż upadłego 1 970, 28 zł. Wydatki miesięczne związane z zajmowanym lokalem stanowią: czynsz 360 zł, gaz 130 zł, prąd 150 zł. Ponadto Upadły ponosi następujące miesięczne wydatki: ubezpieczenie pracownicze 55,50 zł, telefon 75 zł, telefon męża 100 zł, opłaty abonamentowa TV 180 zł, paliwo do samochodu męża upadłego 400 zł, dojazd do pracy 150 zł, jedzenie 700-800 zł, chemia 200 zł, leki 150 zł miesięcznie. Nadto mąż upadłego spłaca pożyczkę po 250 zł miesięcznie a także pomaga swojej matce dokładając się na zakupy w wysokości 300 zł miesięcznie, z uwagi na niski dochód z renty rodzinnej na kwotę 800 zł miesięcznie. Sąd Rejonowy wskazał na brak jest przesłanek do oceny, że upadły posiada inne, większe możliwości zarobkowe niż dotychczasowe. Sąd podał, że Upadły nie posiada żadnych

oszczędności, cennego majątku ruchomego czy nieruchomości. Oceniając powyższe okoliczności Sąd Rejonowy nie dał natomiast wiary oświadczeniom upadłego, jakoby mąż upadłego dodatkowo miesięcznie na leki swojej matki dokłada kolejne 300 zł, ponad wyżej wskazane (do zakupów), z uwagi na nieprzedstawienie dowodów w tym zakresie.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu wskazał art. 491⁽¹⁵⁾ ustawy prawo upadłościowe i naprawcze. Sąd wskazał, że w postępowaniu upadłościowym M. K., na prawomocnej liście wierzytelności został ujawniony 1 wierzyciel z wierzytelnością na kwotę 31 361, 86 zł. Syndyk nie sporządził planu podziału, z powodu braku środków w masie upadłości na ten cel. Ze środków finansowych zgromadzonych w masie syndyk zaspokoił jedynie częściowo koszty postępowania. Na brakujące poniesione koszty postępowania kwotę 2 710,01 zł wydatkował Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu. W tej też kwocie Sąd obciążył kosztami postępowania upadłego. W ocenie Sądu pierwszej instancji upadły jest w stanie wydatkować na spłatę wierzycieli (w tym Skarbu Państwa i H. I (...) w Krakowie) miesięcznie kwotę 235,27 zł, przy wydatkach miesięcznych wykazanych do kwoty około 3000, 50 zł i osiągniętych dochodach z pozostającym z upadłym we wspólnym gospodarstwie domowym mężem na łączną kwotę 3 448, 60 zł. Sąd ustalił plan spłaty wierzycieli przez okres 36 miesięcy, wobec stałych dochodów i realnej możliwości zaspokojenia wierzycieli w tym okresie przez upadłego. Długość spłaty Sąd określił mając na uwadze również fakt, że w toku postępowania nie zaspokojono wierzyciela upadłego nawet w części w ramach planu podziału, a wysokość zobowiązań upadłego wobec wierzyciela wynosi 31 361, 86 zł. Sąd Rejonowy wyjaśnił, iż długość spłaty wierzyciela nie mogła wynieść - zgodnie z jego wnioskiem - 6 lat, z uwagi na maksymalny 36 miesięczny okres spłaty. Sąd przyjął, iż spłaty pozwolą zaspokoić wierzyciela upadłego w około 18,36% co stanowi realną dla upadłego spłatę i jest odpowiednia do możliwości finansowych upadłego. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż nie bez znaczenia pozostaje aspekt słuszności decyzji w kontekście akceptowanego przez ustawodawcę oddłużeniowego charakteru postępowania upadłościowego wobec konsumenta i wartości jaką jest sam w sobie fakt spłaty choćby części wierzytelności osobiście przez dłużnika. Wysokość spłaty odpowiada wreszcie wnioskowi wierzyciela, gdy chodzi o żądaną kwotę zaspokojenia w ramach planu spłaty.

Kosztami postępowania Sąd obciążył upadłego i uwzględnił w planie ich spłatę w pełnej wysokości, rozłożoną na 36 miesięcznych rat każda po 75, 27 zł.

Na powyższe postanowienie zażalenie wiośla M. K. zaskarżając je w części. Wniosła o jego zmianę w zakresie spłaty 36 miesięcznych rat, wnosząc o skrócenie spłaty rat na 18 miesięcy. W uzasadnieniu wskazała, że jej sytuacja rodzinna nie jest na tyle stabilna aby mogła ponosić orzeczone wydatki przez 3 lata. Podała, że w grudniu 2016 roku wprowadził się do niej bezrobotny syn, który dodatkowo ma problemy zdrowotne.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu.

Zaskarżony plan spłaty wierzycieli, ustalony przez Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu w oparciu o art. 491²⁵ ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (Dz.U.2016.2171 j.t. dalej: Ustawa), określa zakres i czas spłacania przez Upadłego zobowiązań, których nie udało się zaspokoić w fazie likwidacyjnej. De facto oznacza to, że sąd ustala nowe terminy płatności (zwykle o charakterze ratalnym związanym z cyklicznością osiągniętych przez upadłego dochodów) w okresie maksymalnie 36 miesięczny liczonych od dnia prawomocności postanowienia.

Może się jednak wydarzyć tak, że po ustaleniu planu spłaty po stronie Upadłego pojawią się przeszkody uniemożliwiające mu wywiązanie się z obowiązków określonych w planie spłaty. W związku z powyższym Upadły może złożyć wniosek o zmianę treści planu spłaty na względniejszą dla niego w każdej sytuacji, w której nie będzie mógł się wywiązać z uprzednio określonych obowiązków – na podstawie art. 491¹⁹ ust 1 zd. pierwsze Ustawy.

Nie są tu przewidziane żadne dodatkowe kryteria. Brak możliwości wykonania planu spłaty winien być podyktowany okolicznościami natury obiektywnej. Tytułem przykłady można wskazać na takie zdarzenia jak: utrata pracy, czy też

utrata części dochodów, pogorszenie stanu zdrowia upadłego lub osób pozostających na utrzymaniu, o ile wiąże się z tym zwiększenie wydatków.

Zmiana planu na korzyść dłużnika sprowadza się do zmniejszenia zakresu zobowiązań, które powinny być wykonane (i zwiększenia zakresu umorzenia), lub do wydłużenia okresu spłaty ze zmniejszeniem wysokości rat, ich częstotliwości lub wprowadzeniem pewnego okresu wolnego od obowiązku dokonywania płatności. Ponadto obligatoryjnym elementem postępowania w przedmiocie zmiany planu jest wysłuchanie upadłego i wierzycieli objętych planem spłaty wierzycieli. Najistotniejsze jest przy tym to, że rozstrzygnięcie w przedmiocie merytorycznej zmiany planu spłaty wierzycieli należy do wyłącznej kompetencji sądu upadłościowego.

Powyższe prowadzi do wniosku, że żądania skarżącej M. K. mogą być wysuwane jedynie przed Sądem upadłościowym i mogą stanowić podstawę do zmiany planu spłaty w trybie art. 491¹⁹ Ustawy (po weryfikacji dokonanej przez Sąd). Tym samym żądania te nie mogą stanowić podstawy do zmiany rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w drodze postępowania odwoławczego. Takie orzeczenie prowadziłoby do bezprzedmiotowości przepisów Ustawy regulujących kwestię zmiany podziału planu spłaty wierzycieli.

Z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397§2 k.p.c.